

Libočany

Kraj: Ústecký

Správní obvod: Žatec

Nadmořská výška: 205 m n. m.

Počet obyvatel: 546

Adresa URL: www.libocany.cz

Okres: Louny

GPS souřadnice: 50.333384N, 13.513485E

První pís. zmínka: 1226 (798 let)

PSČ: 439 75

Historie obce Libočany

Nejstarší zprávy o obci Libočany pochází z roku 1226, kdy byly součástí majetku kláštera v Doksanech.

Tvrz se objevuje v pramenech až roku 1595 a poté v roce 1602. Dal ji pravděpodobně postavit Bohuslav Felix z Lobkovic, který držel vesnici až do roku 1595. Dalšími majiteli byli Jan Valdemar z Valdštejna a r. 1602 Kryštof Doupovec z Doupova. Jeho synu Vilémovi byly po bitvě na Bílé hoře Libočany konfiskovány. Koupil je Jaroslav Bořita z Martinic, který statek prodal v. 1623 Floriánu Dětrichovi Žďárskému. Libočanské zboží vyženil r. 1653 žatecký krajský hejtman Maxmilián ze Schönfeldu, po něm Petr Příchovský z Příchovic. Od r. 1690 je drželi rytíři z Janinallu a v r. 1740 je prodali Václavu Karlu Schrollovi ze Schrollenbergu. Schroll dal strhnout starou tvrz a na jejím místě dal postavit kolem r. 1770 obdélný pozdně barokní zámek. Současně byly vedle zámku postaveny barokní kostel a fara.

Mezi zámek a řekou dal Václav Schroll vybudovat malebný park se sochami a kašnami. Z této výzdoby se zachovala pouze kašna před východní částí zámku. V roce 1779 zdědili Libočany Anna Marie a František Antonín z Weinbergeru. Dalším vlastníkem byl Václav Jeník z Gamsendorfu.

V roce 1806 panství koupil Josef Schreiter ze Schwarzfeldu. Dalšími držiteli byli hrabě Kurzrock z Wellingsbiiellu, Jan Damm a posledním majitelem byl František Weinhardt (1839–1901).

Posledních 12 let zde prožila i spisovatelka a první česká senátorka B. Viková-Kunětická (1862–1934).

Z Libočan pochází i hudební nakladatel E. Wetzler

V obci Libočany se narodil Václav Hájek z Libočan, katolický kněz a autor Kroniky české vydané roku 1541.

Český kronikář (narozen v Libočanech, datum narození neznámo, + 1553 v Praze). Byl zrozen ve víře podobojí, přestoupil ke katolické církvi a stal se knězem. Povahou se však málo hodil k stavu kněžskému a ve svých působitích měl četné nesnáze a spory s vrchností světskou i duchovní. Poslední léta života trávil v klášteře dominikánek v Praze. Hájek je znám jako spisovatel Kroniky české, která měla čelit Kronice Martina Kuthena. Hájek se ujal sepsání Kroniky české na žádost pánů katolíků i podobojí. Po dokončení v r. 1539 odevzdal dílo cenzorům, kteří z něj vypustili četné politické narážky. Musel poté překonat velké obtíže s Václavem Halašem z Radimovic, nakladatelem kroniky, než byl její tisk v r. 1541 dokončen. Kronika česká pak vyšla znovu v německém překladu Jana Sandela v r. 1596, 1697 a 1748. Česky vyšla znovu ve věrném otisku péčí rytíře Jana ze Schönfeldu až v roce 1819.

Po I. světové válce se jejího vydání ujal V. Flajšhans. V 18. století kroniku přeložit do latiny hrabě F. A. Berka z Dubé. Úkol svěřil piaristovi Viktorinu a S. Gruceovi a po jeho smrti Gel. Dobnerovi, který přepracoval a s kritickými poznámkami doprovodil jen 6 dílů a pak v práci ustal, když poznal, nekritičnost Hájkovu. Palacký odsuzoval Hájka jako škůdce českého dějepis. Podle moderního bádání např. J. V. Šimáka (v Gollově sbírce 1906), nešel Hájek ve výmyslech tak daleko, jak se to mělo; vybájl sice jména některých kronikářů, ale alespoň v některých případech kraje jejich jmény prameny dobré a poctivé. Přesto, že Kronika Hájkova není spolehlivá, nelze ji zavrhnout jako celek. Pro svůj sloh a způsob podání, byla velmi oblíbenou lidovou četbou. Tam, kde Hájek skončil, pokračoval po jeho smrti neznámý odchovanec jesuitů, který r. 1688 dovedl Kroniku českou až k roku 1546. Kromě Kroniky české vydal Hájek Knihu o ohni na Menším městě, na hradě sv. Václava a na Hradčanech r. 1541, Bibli zlatou Ant. de Rampigolis a jazykově obnovil Snář Mr. Vavřince z Březové a Solferna, který v r. 1553 vydal Sixt z Ottersdorfu. Volně dle Masarykova slovníku naučného. III., vydání z r. 1927

